

Podberšič

Čuk na pal'ci

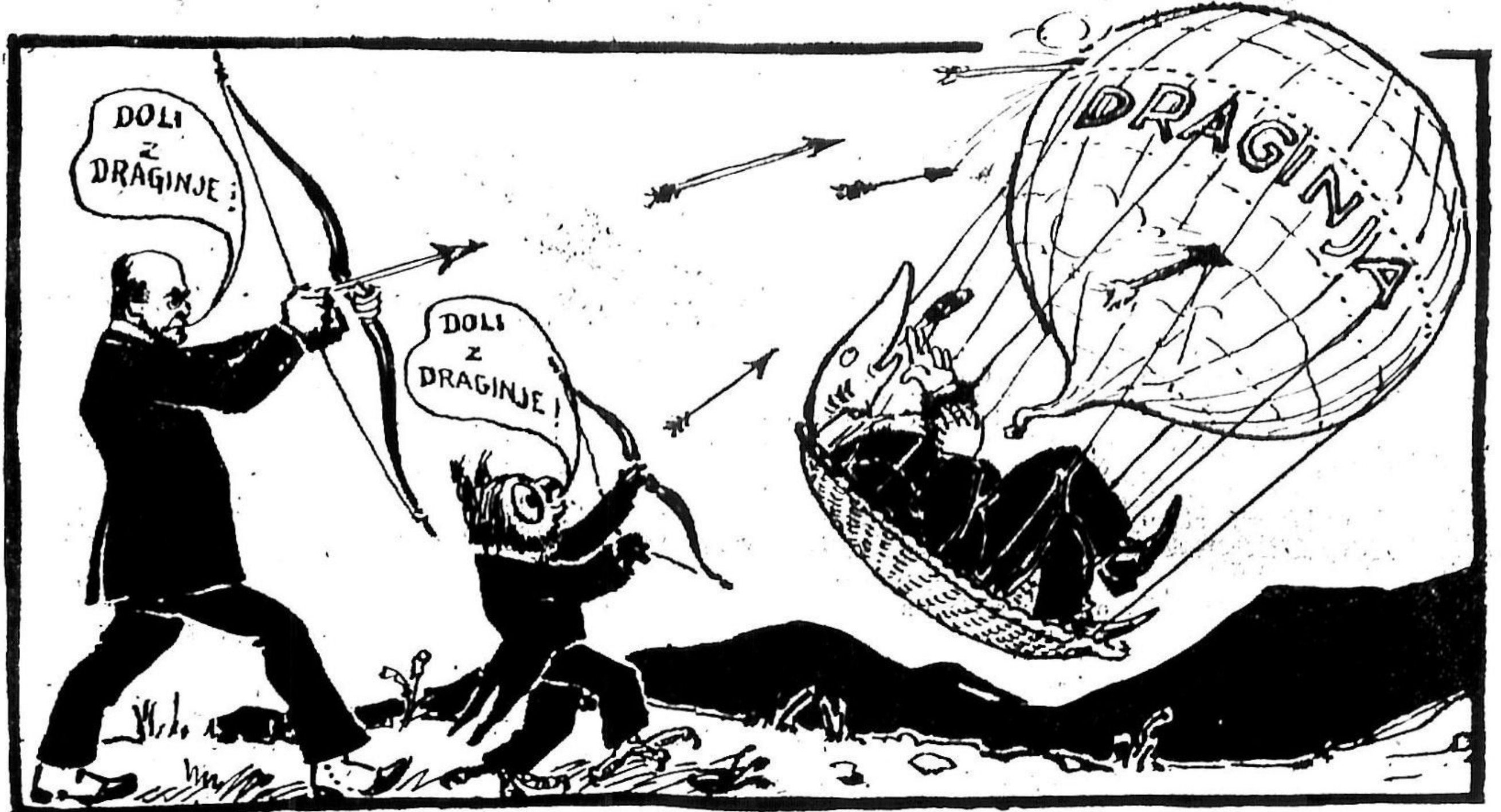
Izhaja dne 1., 10. in 20. vsakega meseca. — Uredništvo in upravnništvo v Gorici, Via C. Pavelli 9. — Tiska Najodna Tiskarna. — Izdajatelj in odgov. urednik France Podberšič. — Cena oglasom: 1 milimeter visočine v širini enega stolpa l. — 80, za trgovske reklame, Bančna obvestila, poslana, osmrtnice vabila, naznanila itd., vsaka vrsta 1 l. — Celoletna naročnina 15 l. — Za inozemstvo 22.50 l.

Leto II.

GORICA, dne 20. maja 1923

št. 15.

V draginjo bajé, da puščice letijo - brez dela na cesti ljudje se mudijo.

Draginja se po zraku pelje, v balonu bogataš sedi, kaj res, da Mussolini strelja, da enkrat jo na tla dobi?

Kaj res, da Čukec mu pomaga, ki mora zreti vsako stvar, če se potoči potna sraga, če se gosti milijonar?

Ne vemo nič, so prazni žepi, vsak za draginjo se lovi, kaj zdaj pomagajo ukrepi, če pa nikoder dela ni!

Je dobro znižati draginjo, potrebno delo je, denar, če mari nam je za blaginjo, nam tole bodi prva stvar.

NEVARNA GROŽNJA.

Hči. Če me silite, da poročim gospoda Močigoja, raje skočim v vodo in se utopim.

Oče. Bedasto! Če napraviš kaj takega, si navadna gos; in gos zna plavati.

RAZNI »GROFI.«

Zenitbeni posredovalec: »Tu imam za vas moža, ki je fotograf, potem imam enega, ki je litograf, slednjič še enega, ki je vdovec in kaligraf.«

Gospica: »Ali nimate nobe nega grofa brez foto, lito in kalli?«

BLAGOSLOV.

Krojač Sivanka v petem nadstropju je zopet dobil obisk; štorčlja mu je prinesla zopet enega sina. Hišni gospodar je godrnjal:

»Jaz ne vem, kaj ti ljudje mislijo; vsako leto več otrok; se zvišanje najemnine ne pomaga nič!«

PREDRZNEŽ.

Predrznež je stopil v prodajalnico perutnine in vprašal ondotno gospico:

»Imate goško.«
»Da.«
»Imate račko?«
»Da.«
»Imate mačko?«
»Ne.«
»Škoda.«
»Zakaj škoda?«
»Sama bi jo lahko požrla.«

V SOLI.

Učitelj: Česa nam da prasič?

Janezek: Krač, ocvirkov, čev, klobas, masti in sala.

Učitelj: Kako nam da sala?

Ninček (hitro): Sala dá s pesto. — Pa pravite da laški postajni napisi niso koristni!

FIN TOBAK.

Krčmar: »Ali ne diši lepo, tale moja smodka?«

Gost: »O ja, spočetka sem mislil, da je moja suknja preblizu peči!«

V KASARNI.

Mirko: Pepe, kaj pa se ves dan režiš!

Pepe s Premu: Zadnjič mi je dal »šjor medico« službo, ko sem bil bolan. Danes sva spet kvit.

Mirko: Kaj si storil?

Pepe: Javil sem influenco, pa sem mu pokazal jezik.

BOLJ CENA BOLEZEN.

»Gospod zdravnik, kaj pa je mojemu možu?«

»Mislim, da ima revmatičen artritiš.«

»Ah, gospod doktor, tako smo revni, ali ne bi mogla biti kaka bolj navadna bolezen?«

TUJEC V AFRIKI.

Tujec kanibalom, ki ga hočejo požreti: »Pustite me vendar, saj vidite, da sem suh.«

Kanibalov načelnik: »Ne pomagaj nič, vi ste že na porcijone razdeljeni.«

TRMA.

Gost: »Natakar, rdeče jagode bi rad.«

Natakar: »Oprostite, toda...«

Gost (jezno): »Kaj oprostite? Rdeče jagode bi rad!«

Natakar: »Prosim, še niso zrele!«

Gost: Tako, potem pa počakam!

TOLAŽBA.

Bolnik: »Oh gospod doktor, to bo pa sedaj gotovo lep račun.«

Zdravnik: »Bodite mirni, to bodo plačali vaši žalujoči ostali.«

DVOUMNO.

Dama pride v trgovino za papir in naroči papir za klozet.

»Obžalujem«, pravi trgovec,

»tega dobimo še le v par dneh.«

Dama: »Tako? Toliko časa ne morem čakati.«

***

Gorica, 20. maja 23.

Star kmet je umiral, sin je bil sam doma. Kaj stori? Letel je iz hiše, kar so ga nesle noge. Sreča ga nekdo in ga vpraša: Kam pa letiš? »Moj oče umira in nobenega hudiča ni zraven«, je odgovoril.

Ta je resnična, kakor je bos. Resnična je pa tudi, da ko Evropa in posebno Nemčija go spodarsko umira, je toliko vragov zraven, da bi lahko v senci njihov repov kamele in slona jahal.

Med vrage se posebno odlikuje francoska Marjanca, ki se ji tako luštno zdi soldate špilati, da bi najraje zasedla Moskvo, če ne bo nasedla po zgledu velikega Napoljona, ki je Berezino pil, in v volji koži čez mejo bežal.

Francoski petelinček pa nič ne vgaia Angležu, pa tudi Italijanu ne. Če Francozu nič ne ostane, kaj pa naj ta dva pohruštata, četudi Francoz tako mašino obljublja, ki bo premog jedla in zlato od zadaj od sebe dajala. Vse je že pripravljeno, samo skrivnost, kako se premog v zlato spremeni še ni znana.

Angleži so sploh prijazni ljudje. Kadar gre za njih interese, se jim človekoljubja topi srce, zdaj se celo za vero v Rusiji po tegujejo, to se pravi, v blagor politike se, če vrvi nimajo, tudi za nit obesijo.

Angleže namreč povsod tam srbi, kjer se Rus razširja na vse plati. Azija ne najmanj, tudi severno morje se jim že kislo zdi.

Zadnje dni sem bral, da Italija varčuje do kosti. Nakupili bodo šparovce v podobi gorjače za vse državljane, državi pa tako blagajno, da bo notri šlo, ven pa nič, dokler sama od delovnosti ne razpoči in tudi vojnim oškodovancem kaj potочи.

Vsako prijateljstvo traja en čas, ali »špas mora biti«, je dejal oni, ki je ženo ubil. Tako se tudi črne srajce precej močno revidirajo med seboj, da ni moč goče vedeti, kdo je upornik, kdo je pravoveren. Eni trdijo, da je temu vzrok dejstvo, ker so preje »druge« bili, zdaj pa »drugih« ni, ker so vsi fašisti postali in si bodo sami med seboj kosti rahljali. Tudi v Kojskem ni vse čisto, — tako pravijo, a ni strahu. Čuk na palci jih je videl in vé, da bolj črnih srajc ni, kot se jih v Kojskem dobi.

Čuk na palci.

SMOLA.

Na smrt obsojeni: Jaz imam vedno smolo v življenju. Ravno sem mislil zadnjikrat dobro večerjati, pa pride vest, da sem pomiloščen.

VZDIHLJAJ.

A.: »Čujem, da Vas je Vaša soproga zlobno zapustila?«

B.: »Da, je resnica, pa se je koj drugi dan zlobno vrnila.«

RAZTRESENI PROFESOR.

»Gospod profesor, Vaša soproga je ravnokar dobila trojčke.«

»Oh, ljubi Bog, ta pa tudi vse vzame, kar ji kdo prinese.«

NE VE.

Teta se je hotela prepričati o znanju svojega nečaka, vprašala ga je:

»Karolček, kje imaš srce?«

Karolček ni vedel.

Tetka pokaže s prstom na njegova prsa: »Če bi tu prerezal, kam bi prišel?«

»V ječo.«

IDRIJSKA.

Prišel sem v to tujo zemljo, in odprl sem si oči. Saj imel sem pasaporto in sem hodil brez skrbi. Plazil sem se čez Šebrelje, Jageršče, še kam drugam, po Konomlju in po Čerknem, nazadnje še Vrhovci, k Vam. Vse so ženske prihitele, vsaka brž povpraša me, koliko rečeto, sito stane, žlice sorte vsac. Jaz prodajal sem veselo, mladim bolj po ceni dal, starim bolj sem jo zasolil, da sem robo vso prodal. Ko mi je pošla vsa roba, zanjo sem dobil denar, ki mu tukaj lire pravijo, to je res prav čudna stvar. Zdaj pa hitro pojimo v banko, v žepu s temi »vinarjle«, zamenjamo jih v popirje, pravimo jim dinarji. Ko sem stopil v lepo mesto, pred gostilno sem zavil, vidim »žabov kratkonogo, mora biti mož lažnjiv. Gleda gori me in doli, kakor sove so oči, dobro bi še tole bilo, ako Čuk ga kljunil bi. Zdaj pa v idrijski špekamari pojemo si pesem to, dobro najsi vsak zapomni, da pozabil brž ne bo. Močni zidi, močna vrata, ipa ječa, ki smrdi, pred vrati straža čaka, mi preganjamo uši. To še ni vse, ne najhujše, pašta enkrat je na dan, poleg zelje, da v njem vidi vsak jetnik svoj nos krasan. I redimo malo mislo, čakamo samo na to, da napravimo kolonc, če kaj »špcha« od njic bo. Mi se srčno veselimo, ko postane zelje boljše, ko dobi naš Jon kolono in od miske mastno olje. Kam pa s kožo? To seveda bo edini on dobil, za nagrado in pohvalo. Štribar Jon in detektiv. Tole pesem smo zapeli, ker v trebuhu nas boli, boljšega, kot taka pesem, zanjga pač zdravila ni.

Spomin iz davnine.

Prideljen sem bil nekemu polku, ki je imel nalogo operirati na nemško - ruski meji. Nekoga jutra stopim v kazino, da bi povžil svojo jutranjo kavo. Komaj sem odprl vrata, že mi je udaril na ušesa pretresujoči krik. Notranjost pa je kazala prizor, ki je človeku srce trgalo. Sedelo je kakih 40 oseb, do kolien osušenih, z globoko udrtimi očmi in obrtimi obrazi. Kričali so tako silno, kakor bi jim kdo poveljeval naskok na — krompir, — »Ordonanc, v imenu sto vragov, kje je moja kava?«

— »Ordonanc, vode.« — »Ordonanc, mleka.« — »Ordonanc, sladkorja.« In na vse te ukaze je letal kakor obsedena in z oljem namazana strela, en sam ordinanc. Meni se je v resnici smillil. Jezik mu je visel čez brado in debele znojne kaplje so mu padale s čela v kavo tako, da se nisem mogel pri najboljši volji razjeziti, ko mi je s trepetajočim glasom in solznim čelom odgovoril: »Kave ni več, gospod poročnik.« »Nič ne dé, sem si mislil, naj bo, kakor da bi kavo razlil,« in pričnem takoj z drugim zajuterkom.

»Ordinanc, zajuterkovalni jedilni list!«

Ta živ okostenjak mi je porilnj pod nos krožnik z malimi rdečimi, zelenimi, modrimi in rumenimi listki.

»Kaj pa to pomeni, ordinanc?«

»Gospod »Speisemeister« je ukazal, da moramo štediti in le stare tramvajske listke vporabiti za jedilni list.«

»No, tudi dobro!«

»Jetra, golaš, vampi,« ... o kolosalna izbira.

»Ordonanc, golaš tedaj!« Čakam pet minut, deset minut in že mi prične jezna žilca utripati, ko se na svojo lastno srečo prikaže ordinanc: »Oprosti-

Izreki.

Kaj je moderno? Obed o polnoči in glavobol jutraj.

Kaj je duhovitost? Tista vrsta govornice, ki vodi do zmlinčenih nosov in obtolčenih glav.

Kaj je radost? Prešteti denar in odkriti, da ga je sto lir več nego ste mislili ali upali prei.

Kaj je vest? Nekaj, kar grešnik občuti, kadar grmi.

Kaj je znanje? Biti z doma tedaj, ko pridejo prijatelji prosit na posodo.

Kdo so nesrečni ljudje?

Mlade gospodične z novim klobukom na deževno nedeljo.

Nečak-kadilec, ki je na obisku pri svoji teti, ki sovraži kajenje.

Pojedež, ki odkloni vabilo na večerjo v upanju, da ga bodo silili, da ga ne.

V znamenju smole.

Vsako ve, da imamo Jugoslovani v Julijski Benečiji veliko smolo, ker so nas prismoлили proti naši volji k narodu, ki nas ne more in noče razumeti in ima radi tega tudi on z nami smolo. Smola vseh smol pa je ta, da smo tako skupno zasmolani da nas ne morejo odtrgati od drugeg.

TUJA BOLEZEN.

Dijak je pisal svojemu očetu na kmete: »Študiram kakor vedno z vso pridnostjo in ljubeznijo dragi oče; ne morem ti pa prikriti, da grozno trpim že nad teden dni vsled »bankovnite«. Ni ravno upal, da bi mu ta fraza v šali kaj doprinesla, ker je poznal očeta in ga tudi prepogosto moledoval za denar. Tudi mu je večkrat oče omenil, da mu ne bo več pošiljal za njegove zabave. Zelo se je tedaj začudil sin, ko mu je poštar prinesel čez 5 dni 50 lir, z očetovo opazko. »Sem bral, da si bolan in ti pošljem to malo svoto, da boš imel za zdravila. Pazi se zlasti v tem mrazu.« Ubogi oče je mislil, da »bankovnite« pomeni nevarno bolezen. Štirjnajst dni pozneje pa je sin v resnici obolel in zdravnik mu je dejal, da ima »pleurite«. Pisal je takoj očetu, ker je imel v resnici potrebo denarja za zdravila, naj mu kaj pošlje, ker je v postelji vsled »pleurite«. Oče pa mu je nemudoma odgovoril: »Čuj fantin, zadnjič si me imel za osla celo v očeh tukajšnjega zdravnika, ki so mu očali z nosa padli od samega smeha. Sedaj si privlekel na dan drugo nerodno-spačeno besedo iste vrste. Tvoj oče ne gre več na led. Postani varčen in pameten, če ne boš imel na velikoj »pleurite« kakor jo ti imenuješ.«

Razglas.

Občinski sluga razglasa pred cerkvijo razglas bolniške blagajne o »brezposelnem poslovanju«. V razglasu je bil tudi stavek! »Vsi posli, ki so brez posla, naj se zglastijo na občini« itd. Obhodnik, kratkoviden, ne razloči vseh črk in kliče med občo pozornostjo: »Vsi osli, ki so brez posa, naj se zglastijo na občini itd.«

Mal filozof.

Učitelj je obravnaval v svojem razredu črko »U«. Ko je že razvil glas »u«, je vprašal učence, naj mu naštejejo nekaj besed, v katerih slišimo ta glas. In začeli so se vrstiti odgovori malih glav. Zaporedoma so se rodile besede: učitelj, uho, muha, kuhati itd. Zadnji učenec se je odločil za kruh. Malj Tonček, ki je sedel v prvi klopi, se nenadoma zgane pri tej besedi, nagubanči drobno čelo in se spomni na lepi, beli kruh, ki mu ga je večkrat mati dajala za zajtrk. Moško vstane in se odreže: »Bigeta!« In zmagoslavno se je spustil zopet na klop. Bis.

*) Bigeta = posebnovrsten kruh, ki ga pečejo okoličanke iz Škednja.

de. gospod poročnik, golaža in Zgoniškin dekleto

več! Nisem bil preveč iznenaden, ko sem se ozrl na skupno okostnjakov. Naročil sem tedaj jetra. Poteklo je vnovič deset minut, ko se približuje ordonanc s tresočimi koleni: »Gospod poročnik, jetra so pošla!« — »Za sto vragov, prinesite potem vamppe, toda brzo!« Zopet nestrojno čakanje, ki se je pa še bolj zavleklo kakor prej. Videč, da orđinanca ni in misleč, da je morda med tem časom v kuhinji svojo posušeno dušo iz telesa izpustil, sem stopil sam do vrat. In ta vzorec ordonanca ki si ni upal več v tokal, po vsem telesu trepetajoč je čepel za vrata in boječe zajecel: »Gospod poročnik, jaz nisem kriv, a vampov tudi ni več, vse so že požrli.« »Grom in strela, kaj pa imate prav za prav še za jesi?«

»Gospod poročnik, razven kishih pljuč, nimamo ničesar. So od predvčerajšnjim, a so še zelo dobre; te je gospod »Speisemaister« sam odstavil.«

»Potem se požvižgam na ves vaš sleparski zajutek. Prinesite mi, da imam vsaj kaj v želodcu, kozarec jabolčnika.« S težavo se je dvignil kvišku in stopil kakih pet korakov od mene in obstal kakor pribit. Nabril je oči in vzdihnil, tako globoko, da sem se ustrašil. Debelo sem ga gledal; radoveden, kako se bo stegnil k večnemu počitku. Komaj slišno je še izustil: »Gospod poročnik, jabolčnik še ni nastavljen!« »To je za zblazneti,« sem zakričal. »Tedaj požurite se in prinesite mi četrtinko rudečega, da bom po preteku ene ure vsaj nekaj zavžil.« Odšel je z upognjeno glavo v klet in jaz na svoj prostor. Kmalu nato se je prikazal na vratih, a dalje ni šel:

»Gospod poročnik, rudečkarja je gospod »Speisemaister« ravno sinoči do zadnje kapljice popil.«

»No, potem imate vendar belo vino!«

»Da, gospod poročnik, a se ni še poleglo!«

Meni je sililo na jok v sled jeze. S pridušenim grlom sem izbruhnil iz sebe: »Belo pivo?«

»Gospod poročnik, oproslite, gospod »Speisemaister« ima ključce.« — »In črno pivo?« — »To je pošlo!«

Sedaj mi je bilo preveč. Vsa potrpežljivost me je h krati zapustila. Skočil sem kakor razlujen lev proti njemu in ne da bi ga podrl se je zgrudil na tla. — »Kje je ta famozni »Speisemaister«,« sem tulil nad njim. Stegnil je svoje dolge koščene prste in mi pokazal klot. Ko sem odprl vrata, sem ugledal volikansko kepo, človeku podobno, z debelim trebuhom. Glavo je imel med razbitimi steklenicami v mlaki vina, kratka noga s škornjem obrta je bila iztegnjena na mali pručiol, a druga v posodi, do polovice polna — golaža.

Jaz pa sem odšel s praznim želodcem. ***

Leži, leži tam vas Zgoniškin, nad njo se dviga spomenik. In v vasi mnogo je deklic in marsikteri stari stric.

Res mnogo je od teh deklet, ki imajo preunogo let. So véasi se preveč držale, zdaj reve same so ostale.

Je res, so raje kratkih kril, ne marajo vam gnojnih vil, nališpane so, vse na »bikse«, če tudi v aržetu ni »nikse«.

Če Bog jim dal bo tisoč let, se morda bo obrnil svet, bo voda tekla čez goré, tukrat se fantje še dobé.

Pesem s Koritnice,

Cujte, domačini vi, kaj je na Koritnici. Vsak že ve in zna, koliko deklet velja.

Same kratke kikeljce, malo ne nabrane, laske pa nakravžljane — še stare babe gane.

Kaj pa komu to je mar, ni nam kupil nič nikdar, naj le gleda sam na se, pa bo videl, kakšen je.

Me nosile so vselej bomo se kakor poprel, naj po stari, novi legi, nismo ni za hip v zadregi.

Pripovedovanje

Jaka Makaroniča.

(Nadaljevanje.)

Zadnjič sem Van povedal, kako je prišlo do tega, da sem šel v gostilno, kako pa sem iz nje prišel tega še danes ne vem. Streznil sem se šele v vlaku, ko so mi sprevodniki, naloživiši me v vagon, pošteno prenehali kosti. Takrat sem občutil tudi blagodejni vpliv vode, s katero so me sprevodniki krstili v vagonem stranišču, kar je zelo ohladilo moje prenapete možgane — pardon bombaževino. Zdel sem se sam sebi velik gospod, ko sem videl, s kakšno skrbnostjo in nežnostjo so me sprevodniki spravili na moj prostor, med tem, ko se za druge potnike sploh brigali niso.

Pogledi vseh sopotnikov so bili uprti vame, kakor, da bi mi na čelu čitali, da bom v kratkem prvak na polju avijatike. Vedel sem za gotovo, da tega nimam na čelu zapisanega, ker sem se ravno preje v zrcalu ogledal. Skoro gotovo pa je vedelo že preje celo mesto o moji bodočnosti, ker so me vsi ljudje na ulicah, na kolodvoru in v vlaku kar požirali z očmi.

Še bolj pa sem bil prepričan o verjetnosti te moje domneve, ko sem opazil, da sta k vlaku pripraveni kar dve lokomotivi, kar so storili gotovo v znak velikega »rešpekt« do moje bodočnosti. Da povzdignem še bolj ugled moje malenkosti — kar pa v resnici najbrž nisem — sem si prižgal dolgo viržinko in se moško ozrl po navzočih. Pogrešal sem samo mojo Metko, s katero bi prav rad delil meni izkazovano čast. Pozabil pa sem jo kmalu, ko sem v nasprotnem kotu opazil lepo gospodično ki je imela:

»Lica rdeča kot purmanov vrat.

Ko sem se jo dodobra ogledal in »ošacal« iz daljeve treh metrov — bliže se nisem upal — sem zbral vse svoje duševne zmožnosti, da bi po ovinkih izvedel njeno materijalno stanje. Toda, da ne bodo cenj. poslušalci napačno tolmačili moje besede, zakaj mislil nisem na nič drugega kot na zemljišče, ki ga ima moja nova »simpatija«, morda par oralov več nego Meta, s čimer bi jaz napravil izborno kupčijo. Da bi prišel z njo v pogovor in znanje, sem ji hotel ponuditi

Evropska diplomacija Turku grozi.

Turek tuhta, premišljuje, mirno na petah sedi, Evropejec napihuje mu mehur pred nos drži.

Ali Turek vidi dobro, ne da vleči se za nos, brž, napiše vse zahteve, pomoli papirja kos.

»Vse pravice, nič dolžnosti, spet v Evropi stolček moj, bo zasajen in denarja, sicer se prične nov boj.«

Evropejec buča zvita, ali Turek nič manj ni, Asa ima v svojih rokah, in na trdnem že sedi.

Narodna knjigarna v Gorici

via Carducci št. 7.

priporoča slavnemu občinstvu svojo bogato zalogo šolskih in pisarniških potrebščin, cigaretne papirja, razglednic i. t. d.

Velika zaloga šolskih knjig, molitvenikov.

V knjigarni je mogoče dobiti vse slovenske knjige, ki so danes na književnem trgu.

Opozarjamo zlasti na:

France Bevk, *Rablji*, ki stane na slabšem papirju L. 4. na boljšem papirju L. 5.

Knjigo so listi že zelo laskavo ocenili.

Izšla je:

Slovenska kuharica, velika, z mnogimi slikami opremljena knjiga, nekaj najboljšega, kar smo imeli do sedaj na tem polju. (Sp. Kalinšek.)

Praktičen sadjar, ki je tudi zelo obširen in naša prvovrstna knjiga, opremljena istotako s podobami. (Spisal Humek.)

Slovenci. Spisal Fr. Erjavec. Knjiga, ki piše o nas Slovencih, ki bi jo moral vsak naš človek imeti v hiši in jo prebirati. Knjigi je pridejan zemljevid.

Nova erotika. Spisal Rozman. Pesmi v prozi so to in aforizmi, miselna lirika.

Po gorah in dolinah. S slikami. Spisal Kunaver. Oni, ki se zanimata za lepoto naših slovenskih planin, boste segli po tej lepi knjigi.

Oglejte si v knjigarni najnovjšo došlo zalogo krasnega papirja v mapah in škatlah za pisma iz Nemčije, albumov za razglednice (tudi za trgovce — za trgovino) i. t. d.

Učitelji in učiteljice, ki se pripravljajo za izpit in rabijo lahko leposlovno čtivo v italijanskiščini, dobé v Narodni knjigarni veliko izbiro po L. 2. za izvod; romane, novele, črtice, od prvovrstnih pisateljev, kot D'Annunzio, De Amicis, Farina, Jolanda, Fogazaro, Serao i. t. d.

Ali ste že naročili veliki seznam slov. knjig, ki ga dobite zastonj.

Obiščite knjigarno, ki se nahaja na sredi ulice Carducci v hiši Goriške ljudske posojilnice; Ne bo vam žal!

Naročajo se vse inozemske revije in knjige.

nekoliko mojih krljev, a na mojo veliko žalost se je vlak ustavil, gospodična je iztopila in vsi moji zlati gradovi zidani v oblakih, so se na mah podrli. Spoznal sem vso resničnost pregovora »človek obrača, Bog obrne« ali »ne delaj računa brez krčmarja«. Prestrašen sem spoznal, da je temperatura srca znatno padla, kar sem pripisoval izključno le odhodu gospodične.

Med tem je vlak drvel dalje in ker nisem imel v kupeju nobene interesantne stvari za opazovati, sem se ozrl skozi okno in sem z velikanskim začudenjem ugotovil, da gre vlak precej hitroje, kakor županova kobilica »ki gar teče, dal leti«. Toda tudi ta bot ni šlo brez nesreče, zakaj odletela mi je najboljša viržinka naravnost nazaj, kakor, da bi spak vedel, kje sem ga kupil. Nemalo sem bil jezen na »matasto« viržinko, da bi zaspal. Toda kmalu sem občutil, da prebavljeni krlji silijo po drugi poti na dan in pripravil sem se, da ugodim tej telesni zahtevi, a tisti hip se vlak ustavi na postaji.

Porabil sem to priložnost, da sem izstopil, toda ko sem se vrnil nazaj na peron, nisem več videl vlaka nikjer. Svojim očem nisem verjel in mislil sem, da je vlak pomotoma odšel brez mene, ko so me vendar moža z rudečo kapo, kako da je mogoče, da je vlak odšel brez mene, ko se me vendar videli izstopiti. Vprašal sem vsi videli izstopiti. Dogodilo pa se mi je nekaj, kar bi niti od daleč ne pričakoval. Mesto uljudnega in ponižnega odgovora, me je mož po strani pogledal, zagodrnjal nekaj nerazumljivih besed in mirno šel svojo pot dalje.

Komaj sem se zadržal, da ga nisem s pestmi naučil plike, kar bi mu gotovo koristilo in zahvaliti se ima edino le moji nezimerni potrpežljivosti, da mu za tistikrat nisem dal prepotrebne lekcije. Jezen sem se obrnil in šel naravnost v pisarno, kjer sem razložil debelemu gospodu z zlatimi očali na nosu svoj obupni položaj. Tu sem šele naletel, kajti debeli gospod se je začel tako grozovito krohotati in je tako široko odprl svoje žrelo, da sem se že v resnici bal, da me bo požrl. Sam pri sebi pa sem si mislil: »Da bi te spak, sedaj se mi še smejejo, ali morda ne vejo, kdo sem jaz«. V kratkih besedah sem mu povedal, kdo sem in kaj bom še, katerih posledica je bila ta, da se je še povečala njegova veselost.

Že sem se hotel razjeziti in mu povedati par prav krepkih podočar, ko se je nehal smejeti in je stopil k zidu, zavrtel parkrat neko kljuko in začel govoriti v neko skatljjo. Jezen sem ga vprašal ali ima mogoče kako kolesce v neredu, ker se s skatljjo pogovarja, nakar me je on samo pomilovalno pogledal. Bilo mi je zadosti, pljunil sem na tla, mu povedal par krepkih v obraz mu pokazal figo in hotel sem oditi, a med tem je vstopil častnik, katerega

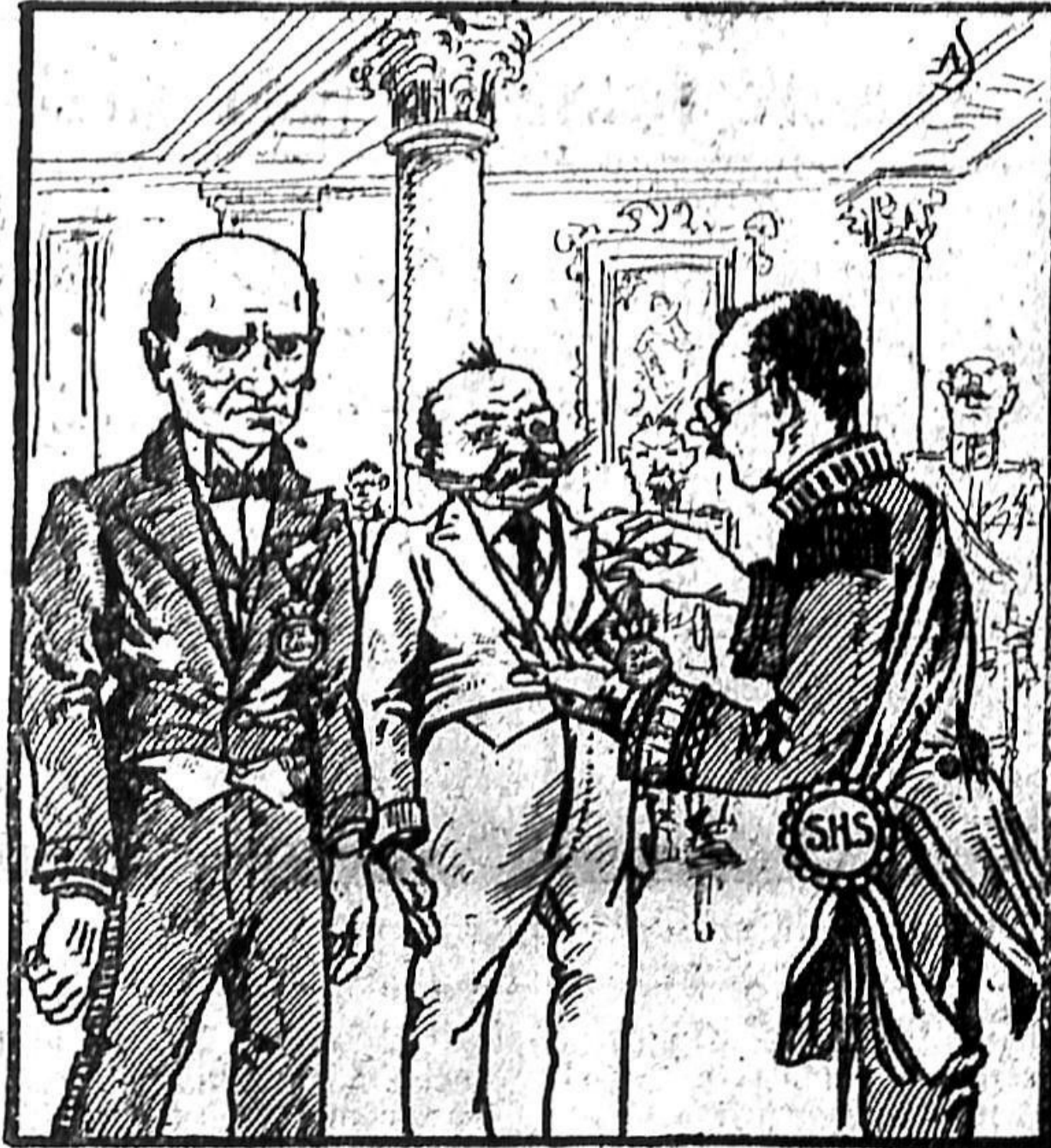
je najbrže gospod iz tiste skatljje poklical — kako, to sam ne vem — pristopil je k meni ter me odvedel v čakalnico, kjer čakam na prihod drugega vlaka.

Slovo vojaški službi.

Prišel je slovesa dan,
slovo vojaški službi dam.
Porečem z bogom vojaški stan,
ki služil sem te noč in dan.
Ne maram žate čisto nič,
raje prost sem kakor ptič.
Ne bo mi žal, ko te pustim.
»Pašto huto« zdaj zgubim.

Ne bom hodil več na stražo,
ne z »gaveto« po menažo.
Trobente ne bo klical glas,
s sabljo me obdajal pas.
In vi šarži, kaporali,
kapitani in maršali,
ne boste več mi vzkazovali,
ne prijmkov mi dajali.
Zame le prostost bo zlata,
ko se odpro »kasarne« vrata.
Srčno zame je veselje,
ker me vlak domov odpelje.
Se veseljeje bo doma,
ko trop predragih me obda.
Bomo se obiskovali
se prostosti radovali.

Mussoliniju svetinjo - komu pa figo?

Je že pač navada taka,
kdor ima le kaj zaslug,
ta dobi svetinjo zlato,
včasih tudi okrog uha.

Zdaj celo so dali Facti
Mussoliniju nov red,
le pomisli, iz Belgrada,
ali ni narobe svet?

Ni narobe, dragi moji,
mного mož ima zaslug,
le povprašaj svoje brate,
ki jih vlada laški jug.

In v Belgradu za zaslužne
močno pač skrbé može,
še dobi svetinjo kdo njih,
če jo nima morda že.

„Ričet“.

Stanujem s svojim prijateljem na Poljanski cesti. Tri tedne ga ni bilo domu, ker ga je nekaj »našpilov«, pa so ga vtaknili pod ključ. Preteklo nedeljo pa je pridrvil v sobo, ter se ves bled in zmučen vrgel na posteljo. Na moje vprašanje, čemu je tako silno pobit, mi je pripovedoval:

»Prec k' sa me u špekamra prignal, sm biu glih tko lačen ko ker sm zdela. Pa veš kua. sa m' dal jst — ričet. Pol pa u

Cuhtraus glih tko. Sam večn ričet, de sm ga biu že tko set, de ga še gledat nism mogu. Dons ub pol enajsteh sa me pa ven spustel. Za kosil je biv spet ričet, pa jest se ga še dotknu nistem. Kumi sm čaku, de 'm k' moj tet u Šiška pršou, de se 'm kej nažru. Pa kumi k' sm u kuhna stopu, sm zagledu 'n cev lonc ričeta. Men je tl kar slap pridt. Pa še mal se i' biu prismodu, de j' tko smrdel po kuhen, koker u špekamer. Kua sm tou rečt moj tet? Ukul sm se obrnu, pa reku, de nism lačen, če m' je glih pu želode krulil, koker de b' muska špilu. Dober de sm je 'n par kronč unterfuzlou. S tistm sm šou u na oštarija, pa sm poklicu 'n kosil pa na krugelca pira.

Tko sm biv vesev, kje kelnarca nesla talar pa žlico na mizo, de sm kag pozabu, de sm biu tri tedne zašit. K' je pa h miz pršla — a veš kua j' prnesla Žane? Župa pa ričet noter.

Jest sm jo tko prekleman sunu, de se je ves ričet u krugelca stresu, de še pira nism mogu pt. Plaču tko nism nč, ampak kar ven na cesta letu. Pa tko sm biu zmatran, de sm kumu nuge za sabo vlaču. Dober, de sm na šrang 'nga furmana uja-gu, k' je 'n voz žaklu k Prdan pelu. Jest sm kar gor zlezu, pa sm se do tle ž ním prpelu. K' sm z voza stopu sm mou pa pouhen varžet od rekulca. Na poglej sm, Žane, Viš 'u žakel je puščov, pa se ni' je povhen varžet — ničeta matresu. Skočil je nato s postelje ter jezno zmetal zrnja skozi okno. Jaz pa sem sedel pri štedilniku in nervozno ogledoval sovražnika ričeta. Ko se je pa dolgem korakandu ustavil pred menoj in opazil, da mu nekaj prikriavam, me je jezno ogovoril: »Kua maš ti, tam za ne skrivnost. Dej sm pokaš!« Jaz sem hotel vstati, toda on me je sunil in z moje roke je padel lonček na tla, kamor se je raztresel — ričet, ker na nesrečo sem ga tudi jaz slučajno imel. Brez besede me je pustils skočil je ven, kakor obstreljena žival, jaz pa sem jezno pometel ričet v smetišnico.

Frence jen Ančka.

Franc: A viste ki mat, zdej če čete m' pa žihr daste tele grunte, de se aženm, zatu ka je cajt, sm žje prebeč star, jemam žje 43 lit.

Ana. Bejn tuste, se te abedna nejče tu u naš grap če se glih na glaba pastabš.

Franc. Na glaba se na bom postavlev pa vseglih je bom vdabiv, če na bo lipa bo pa grda samu de bo. Če ba grda je pa gledav na bom.

Ana. Jejš, jejš, ki prabš, m'ha naurna. Na adpiraj gofle na tak način, ka se t' ldje smejejo. Ti s' taka baraba, de je ni take.

Franc. Prmej svjet duš. Le dejte, se me na boste ugnal. Ka boste jejnel, bom pa jest pršu na brsta.

Ana. Bl ko s' star bl s'naumn. Jezk maš pa tejšn, de ga neseš čez rame kot pes, ka mu je tapla.

Franc. Ki čete, de nej ga denem u aržet.

Ana. A biš ki? Tu t' pabim, dukr bom jest mogla lizt pr hiš t' na dam neč, če t' ni prov, pej se lajnat.

Franc. Bom pa šov, pa tud šment me beč na bo dabiv.

Ana. Lahka gavariš, Franc, k' sn t' jest ukupila pruštaf pa brgeše gare na tije.

Franc. Te strgane cujne, se sn glih, tak koker cegajnar.

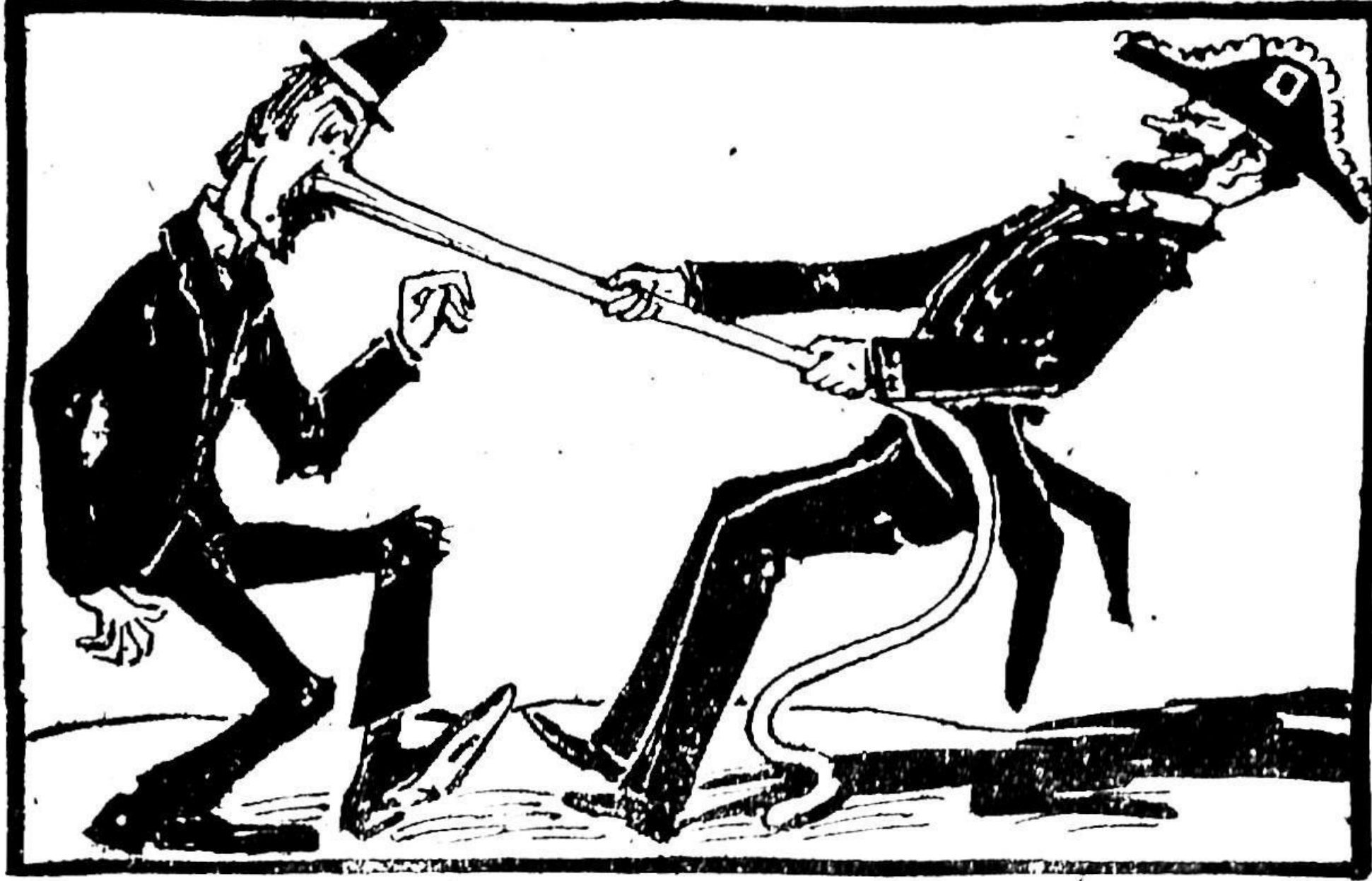
Ana. A viš, ki, se nism jest kavža, če je na dabiš. Abedn t' je na bo dau. Na Knež je ni zate, v Mivceh je ni, v Grapah je ni, Padliskovca še mejn, gare na Bukava pa še had ne.

Franc. Če j' glih tku, bom pa sam, grunt bom pa zapiv.

Ana. Zatu t' ga pa še na dam. Za zapit bo še dast cajta. Adije je sin!

Franc. Adije, mat!

Vlada je naklonila vojnim oškodovancem dolg nos.

Pravijo.

Pravijo, da se Dorando zeni v Črničah.

Pravijo, da mirenki fantje hodijo na Japonisko, ker jih mirenke dekleta niti ne pogledajo. Kdor ne verjame, naj vpraša Čuka, ker on jih vidi vsak večer.

Pravijo, da Mostarji ne pijejo več »Sap«, ker jim je zmanjkalo cvenka.

Pravijo, da je Jožef prisegel zvestobo malnovcu do novega leta.

Pravijo tudi v Sv. Luciji, da niso »Čitalničarji« pomagali popolnoma nič pri vprizoritvi »V kraljevatvu palčkova«.

Pravijo, da »Pucarjev Toni« odslej ordinira samo ob sobotah popoldne.

Pravijo, da Andr. Voučma iz Kutov ni v nobeni zvezi s »Pravijo«, priobčenimi v številki z dne 20. marca, 1. in 10. maja. (Uredništvo »Čuka« to potrjuje.)

Pravijo v St. Petru na Krašu, da gospod D. ni mogel dobiti brusa v Zagorju. Prišel ga je iskati v St. Peterko občino, pa tudi tu ga ne bo dobil. Bruse za žago imajo le v Klovških jurkih prave.

Pravijo, da makaronske cevi rodiškega vodovoda, katere je kupil neki Č. iz Barkovlj, pridno delujejo. Magarcevi, ki so bili namenjeni za prenašanje vode, ne rabijo. Zato je isti gospod otvoril veliko oslovsko menaico, katere je namenjena le za predstojnike rodiške občine.

Pravijo, da ima na Livku »Dramatični odsek« žensko krizo.

Pravijo v Solkanu, da bi bili radi, da bi prišel pogledat enkrat Čuk v našo kavarno, ker tam gre vsako nedeljo vse po »luftu«.

Pravijo, da odkar se hodijo nekateri Solkanci ženiti v Miren, je v Solkanu vse bolj mirno.

Pravijo, da je bilo preteklo nedeljo na Pečinah veliko veselje. Povabljenec punce so od veselja vriskale. Ostale pa so doma jokale. Pregovor pravi, to je res, da več žalosti nego veselja prinese ples in da prazni žep marsikateremu vmes.

Pravijo, da so nekateri vrhovski fantje postal abstinence. Upajo menda, da bodo lažje plaušali punce trezni nego pijani. In se bodo že bolj postavljali v belih hlačah, ob delavnikih pa gumi na petah, mesto »skrabžev«.

Pravijo, da je m...r na Ravnih zelo lušten fant, ustanovil je pevsko poveljevalno društvo, zna mnogo pesmi največ pa poje »skarina kome te non se ne trova piu«. Vaje se vršijo vsako noč do polnoči, včasih tudi do treh.

Pravijo, da je Livčanom zelo žal, ker so izgubili tako naprednega fanta.

Pravijo, da se bode v Klanču kmalu oglašil zvon iz ilovice, ki bode z svojim glasom zbudil sosednja društva, bomo še čakali!

Pravijo, da si dekleta na Boki že pripravljajo bele čevlječke za na klanško veselje na dan sv. Petra. Bog daj vreme!

Pravijo, da če se hočejo veleposelniki iz Kanalske okolice ženiti v Kanalu, morajo sezidati poleg lepe vile tudi gledališče vsaj tako, kot se nahaja te dneve v Kanalu, kjer se sedi komodno v čolnu.

Pravijo, da se godijo v Postojni po prihodu egiptovskega profesorja velikanke izpremembe. Razne babnice neprestano čakajo da pridejo na vistro. Cerkev je zelo opuščena. Govorjeno je, da so že na potu misijonarji, da razženejo to izgrešeno ljudstvo. V sled slabega zraka hitijo delati za čakalnice ventilacije. Ker je hiša že itak v slabem stanju, se je vsled prevlečke težje ljudstva bati katastrofe. Zaradi slabih finančnih razmer, delajo žene možem v nočnih urah žepne preiskave. Nekateri so celo abonirani, da izvršuje nad njimi različne eksperimente. Čuk je tudi čakal, toda v tem velikem navalu je začutil po sebi neko čudno žgačkanje, ter jo odkuril; po pošti jim pošilja zaboj »saherlina«.

Vojna škoda, vojna škoda, jaz sem ta čus osivel. To tako je stara pesem, da jo je že Adam pel.

Prva bila je prisega, ki skopnela je kot sneg, drugič radi nje gospodje že so bili si v laséh.

Če potegne se do Rima, morda takrat kaj dobi, če popreje že pretanek morda mu ne odleti.

Brž nato so naložili v Rimu velik polžev vlak, da je polž med potjo crknil, to je hotel menda vrag.

Potlej vlada zasadila upov polno je drevo, a za vruga, veje rastle, so v nasprotno stran, v zemljo.

Znash biž so novo sredstvo, kdo pa bi ne bil mu kos: vlekli so oškodovanca noč in dan krepko za nos.

Le zato se je raztegnil, da izgleda kakor slon, ta se vendar ne ustavi kot se je naš »ajzenpon«.

Kaj storila bode vlada, ako bomo brez nosa, bo li nas za brado vlekla, morda pa nos nov nam dá.

Čudeži v malem Parizu ali Vrtojbi.

Tam deiceč, kjer je bila nekdanj stara Vrtojba, še dogajajo skoro dnevi no čudeži.

Ko je Jani zvonil odmor zvonca stavbene zadruge, so vrel delavci iz delavnice — letos pa miši. Jani so krevsali po cesti ljudje v »ročeh«, letos pa lučni.

Vojne odškodnine nismo še nobene prejeli pa smo jo že vsi pojedli. Kleti znamo v vseh jezikih — moliti pa v nobenem. Jani so bile polne trgovine odjemalcev z gotovino v rokah, letos se pa samji agenti in prosjaki vrstijo na vratih.

Lani smo pili, ker je bilo vino drago, letos pa ne, ker je preveč poceni.

Lani so bile stavke večkrat napovedane, letos pa nobenkrat.

Lani nam je škodil dež, ki ga ni bilo, letos pa suša ki jo ni.

Lani smo plesali, letos pa godemo.

Lani so naša dekleta nosila kratka krila, letos pa sploh ne mislijo nositi, ker ni denarja, da bi jih kupila.

Lani so bili obé, tajniki, letos so šolerji samokolnic v opekarnah.

Lani je Mussolini reševal ljudi iz gorečih hiš, letos pa blago, kjer ljudi je že itak preveč.

Lani je v suhi rastle zaslužek, letos v dežju pa edino mizerija in cena hrani.

Lani je bil en sam Čuk na palci, letos pa vsi.

Pravijo

Pravijo, da so renške punce od 22. aprila t. l. dalje brez skrbi na vsakem plesu, ker so se dobile tako dobre osebe, ki skrbijo, da bi se jim ne prižgale lasé in je od omenjenega dne strogo prepovedano z smodkami plesati — Čuk pa to ne verjame, ker se mu zdi, da je morala ta prepoved biti zato, da bi se ne vžgal parfum.

Pravijo, da bi dekleta iz Ocizle rade hodile v Trst nosit mleko, a radi mehkih nog se tega ne upajo.

Pravijo, da je prevzel uredništvo solkanske »Kronencajtung« Julij.

Pravijo, da se slovenskim šoferjem v Turinu prav dobro godi, — samo »ramaca« in »pašta« jim ne diši. Kadet iz Kamna se je raje v kuhinjo podal, — da bo sebe in druge bo hje nasičeval. — So v nedeljo sprehajali so po mestu trije, — so trudni in žejni si želeli kafé. Ker pa »soldova« v žepu ni bilo, — pili so raje svežo vodo.

Pravijo, da ima Pa. svojo modo, iz cerkve gredé jo razkazuje, žalno obleko nosi čez njo pa zlato veržico, kijo bo baje darovala »Dijaški Matici«.

Pravijo, da je bil rak na Škofljah letos 9 centov težak. Škofelci so svoje goste z njim izvrstno postregli. Še sedaj se jim mast od brade cedi.

Pravijo, da v Koritenci niso mogli Čezsočanov nasiti zavoljo tega, ker jim je pošla vsa pašta šuta, katere ljubljenci so menda Čezsočani. Zato so jih pa tako napojili, da so se hoteli domov grede okopati v sveži Koritenci in to ob 4. uri zjutraj.

Pravijo, da je v nevarnosti presojevalec klobuka iz mišjih gnezd, da se mu iz njegove pameti izležejo lahko same miši.

Pravijo, da »košta« v Čezsoči presesno znanje čez leto dni nad 5 tisoč Lir.

Pravijo, da mačkovijski župan rad ljudem pomaga če njemu kaše.

Pravijo, da Pepo C. iz Mačkoveh nima več nosa, kar je oženjen!

Pravijo, da so v Oseku lovili Čuka, ker je kel v zvonik ptiče lovit. Pa so prišli vsi glavarji, da bi Čuka dol prignali. Čuk je kunšten ptič, ne boji se nič.

Pravijo, da Bepi iz Medane nosi belé hlače, da se prikupi Kozanjskim gospodičnam.

Pravijo, da bodo nekatera gorjanska dekleta izvršila atentat na Čuka. Čuk varuj svoje perje, pred gorjanskimi koketkami.

Pravijo, da odkar je »Bumbaro« zasšel nazaj v Jadran, je zgubil vso fino so in kravalirstvo, katero se je pridobil med imenitnimi Evropejci.

STARE ŽEMLJE.

Porednež je zavpil pred pekarijo: »Hej, čujete, ali imate stare žemlje?«

»Seveda jih imamo.«

»Prav vam je, zakaj pa jih niste včeraj razprodali.«

PRI PISANJU NALOGE.

»Mati, ali se zapiše »planina« z veliko ali z malo črko.«

»Ne bodi tako len - napiši vse z veliko, bo že prav.«

IZDALI SO SE.

Jožek. Mi imamo doma skodelico, na kateri je zapisano: »V spomin.«

Pepček. Kaj je to! Mi pa imamo doma skodelico, na kateri je zapisano: Hotel Riviera.

IZGOVOR.

»Kaj? Vojak te je vrgel po stopnjicah?«

»Ne. On me je vrgel samo čez eno stopnico, čez druge sem letel prostovoljno.«

IZ ŠOLE.

Učitelj. Bertold Švarc je iznašel smodnik, kaj pa je Kolumb odkril?

Učenec. Jajce.

PRIRODOSLOVJE.

»Ali mi more kdo navesti primer mačkine zvitosti in zahrbitosti?«

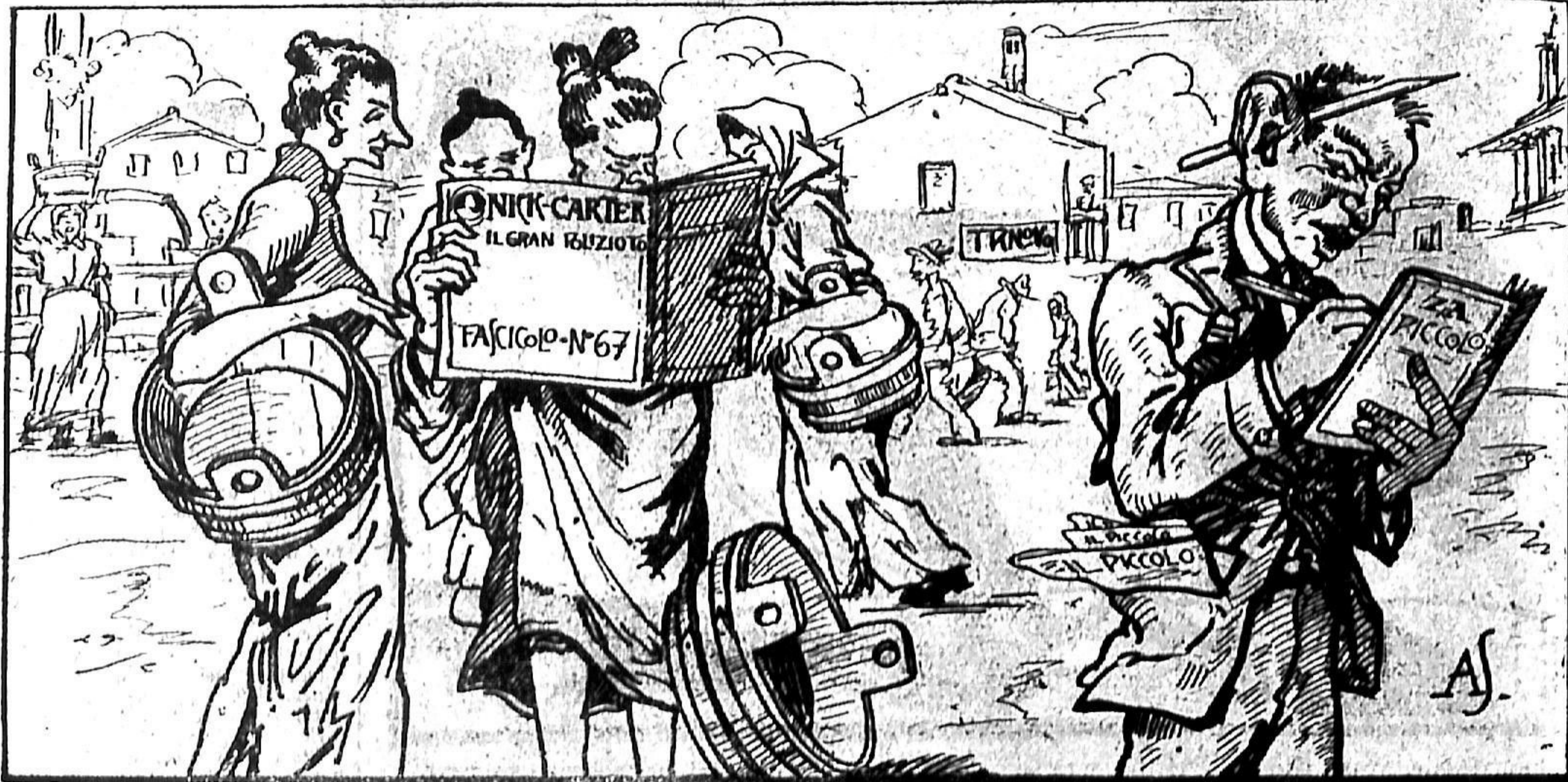
»Izdaja se za zajčjo pečenko.«

VELIKO VPRAŠANJE.

Mali Pepček noče jesti špargle. Da ga mati pripraví do tega, izreče sledečo grožnjo:

»Le čakaj, ko boš vojak, boš v kasarni same šparglje jedel.«

KAKO „PICCOLO“ NABIRA NOVICE.

Stare babe so se zbrale,
da bi malo klepetale.
Pa nič novega ni v vasi,
zdajci res so slabi časi.

Hitro »šund« roman vzemimo,
par vrstic si preberimo.
Poleg mal možic poslušaj,
zraven krvavi mu duši.

Res zločinci so ti »ščavi«,
zame so dogodki pravi.
Brž za »Piccola« pošljimo,
da denar zato dobimo.

Ko prebere Trst novice,
zarudi v kosmato lice.
Mi pa že smo tisto brali,
Ko smo bili čisto molli.

Ribničan Urban.

Un dan k' sm biu pr nas, da-
ma sm šu čez gojzd u Brovni-
co pa ne Iblano, sm vidu glih
ne poruobke guojzda ane štiri
kdi k' so se mejd sabo špetera-
le. Aden je djau družime, če je
šlišou koku je kükovca zepajla;
jen te druge je djau če jo keču
ne spundad desjetkrat an ze
drugem slišu, de se buo tiste
hmale užjenu. Naj rajš je djai
an druge, bogat buoste ratou.
Toku pa nej gespud prov neč te
pravga slišov. Jen ke sm jest
memu pršu, me je tiste gespud
vprašou: »Koku pa vi mislste;
sej ste tude z dežjele. Če se sli-
še kükovca spomlade desjet-
kret an za drugem, kaj tu po-
majne?« I nu sm djau jest. Po-
majne de najste glih. Jen tje
kruote so se še ne tu smjale,
jest sm pa kar neprej šu. Cajta
pa tjid najsm duoste jemu, zetu
k' sm muogu h anme gespude u
Iblano najkrej rajt jen rešjet
poflikat. Pr nas u našme maj-
ste dajlamo u šišeh, tam so me
pa kar ne vrt pod hruško dajle
jen vso muojo ništengo, ruobo
jen antverh. Sej naj blu slabu,
zetu k' je žje guorku. Kar kam-
žuolo sm slajku, pa ne hruško
uobajsu. Po dneve sm dajlou,
zvečjer sm šu an malu po Ibla-
ne ne špancer, zetu k' so ksnu
večjerjo skühale jen k' sm u
šišu u ane kamre spau, k' najso
jemajle nč listje ne sena ze spat.
Uob ane uosme ure sm šu čez
vrt prt šišu, pa sm uod djeleč
zegljedov, de stoji aden tam
pod hruško pr muoje sühe ruo-
be. Jst k' sm precej vajdu, de
me io če ukrast, sm zečjev kar
strajlet s peštuolo vañ, k' me
jo je gespud dau. Toku sm
strajlov, de se je vsako rajžo z
ruorčka uod peštuole zebliška-

lu. K' naj blu več kügel c pe-
štuole sm pa šišo šu, zetu k' se
me je zdajlu, de ima žje ze-
duoste.

Ja pa vajste ldje buožje, nč
kej najsm muogu spat. Prou
cajlo nuč me je grajvalu. Drug-
gu jutru sm šu počase ne vrt
pogljedit če najsm tuo kruoto
ubu. Koker sm pa do hruške
pršu sm vidu, de je bla muoje
kamžuola tam uobajšena jen
vsa prevrtana. Precej sm vaj-
d, de sm u muojo kamžuolo
strajlov snuču. Jojzes koku sm
bi kontent, de najsm biu jest u
kamžuole nuotre, če ne b' se
biu vsega prestrajlov jen b' ne-
kul več muojga antverha ne
dajlou. Pa tjid gespud je biu
kontent, de najsm biu jest u
kamžuole k' sm strajlou vajno.
An majhen fantek je kar uod
veseluste cajtengo z ruok spü-
stu. Pa sei je prou sturou. Vaj-
ste same laži so u tisteh cajten-
gah Iblanskeh. Fantiček je brav
an dan u cajtengah:

»Zgebila se je kuonjska plah-
ta! Uod Iblane do Kamenka.

Kdur jo najde buo dobiu ne-
grado. No zdej se pa pomislte
lje buožje, koku tje cajtenge la-
žejo. Jest sm precej djau fant-
ke, de naj rajš na nobeno vižo.

Kuolšen kojn pa b' muogu bt
sm djau jest, de b' jemu toku
dougou plahito uod Iblane pa do
Kamenka. Bajšte bajšte; tu naj
komü družime ne hrbet prvje-
žejo pa ne mjenü. Majne misljo,
de toku neummu zgljedam ko-
ker sm. Kajpek, figo náte!

Tu je glih toku, koker u Iblan-
skeh uoknah po štacünah. An-
kret sm biu tam po zimie, pa
sm vidu ne štümfah nepisanu.
»Prou guorku štümfu«. Nu sm
mislü, tu buo pa koker ze na-
lešč zame k' imam zmierej mr-
zle nogje. Buh vaj koku so

uoni tje štümfu segrajle. Pa sm
kar nuotre šu pa pruosu de m'
jeh dajo. Pa koker jeh je kumi
prjesu, sm pošpou, pa najse
ble prou neč gorkje. Se tuopie
najso ble. Nu kaj ne lažejo ti
ldje!

Pravijo

Pravijo, da tisti trije umetniki iz
Klanca niso še dali nobene umetnine
od sebe kot samo svoje slike v »Čuka-
na palca«.

Pravijo, naimreč postojnski 9 let po-
čivajoči tamburaši, da sta jim njih
navdušena predsednik in arhivar
tamb. dram. društva koncečno še 3½
kg not izgubila, oziroma se jih je v
tej dolgi dobi porabilo za zahrbtno
namene. Tamburaši so pripravljeni,
kar na pamet pričeti; v slučaju more-
bitnih pogreškov si sedaj naročijo še
en »dudelzak«, kateri jim bo s svojim
milodonečim glasom prikrival napake;
upajo da bo še lepše izpadlo, ter se za
zahave in plesu toplo priporočajo.

Pravijo, da je dobil Čuk na njego-
vem poletu v Postojno mrzel poliv za
vrat; si bo že poplačal. Od jagrov
ima obljubljen, da ga dajo našopati,
ko pride še gori. Pa on se ne ustraši;
priletel bo tiho in v nočnih urah.

Pravijo Postojnčani, da so pretekli
teden tudj v njihovo pristanišče pri-
plule 4 trgovske ladje julijske mor-
narice, kjer sedaj izlagajo svoje blago.
So to moderno opremljene ladje, to-
da ne na jadra ampak na paro, kate-
ro poveljnik sam regulira. Po sploš-
nem mnenju pa jim vsled mrzlega
podnebja ta kraj ne bo ugoden za iz-
laganje. Pomagali si bodo s kuha-
njem gorkega ruskega čaja.

Pravijo, da se »Salvadigo« kmalu
poroči, ker je dobil tombolo v Bin-
kulah.

Pravijo, da je Bumbaro postal diret-
tore (v flajdi in cavatah) della »kala
v Trgovskem Domu.

Pravijo, da »Baulč« drži za 2 cm
bolj visoko glavo, odkar je videl Be-
netke.

Pravijo, da bodo iz St. Vida na Na-
nos napravili »Luftpon« za pošiljati
dekletam vabila za na ples. Čuk jih
je opazoval, ko so za to napravo tr-
gali drat od starih »šicgrabnov«; ako
se malo obodejo, nič ne de.

Pravijo Medanci, da je en pek v
občini premalo. Najraje bi pekel vsak
sam strašno velike štruce.

Pravijo v Zakojci, da je bil tisti do-
pisnik, ki je pisal, da fantje v izobr-
društvu pijejo in imajo gramofon, ta-
ko natrkan, da je mislil, da je ves
svet pijan, samo on ne in v svoji pi-
janosti je čul tudi godbo, gramofona.
Čudno se nam zdi, da ni slišal še tra-
vo rasti in žabe žvrgoleti kot škranj-
ce. Če jih bo slišal, naj nam le spo-
roči, da bomo vedeli, da ga res pamet
boli.

Pravijo, da godbeno društvo iz Vi-
polž žaluje radi odhoda fantov k vo-
jakom. Grozil je godbeni polom. Zdaj
bodo nastopili z žgami. Vaje se že
vrše. Uspeh bo gotovo sijajen.

Pravijo, da je v Vrtovinu ob cesti
neka deklica, katera se zelo jezi, ker
premalo slovi. Zato je začela delati
majnikove žene in može.

Pravijo tudi, da se v St. Vidu čud-
ne stvari gode, ker fantje med mašo
na škarpni sede. Čuk je videl dekleta,
ki se na moško stran ozirajo, med-
tem ko jih fantje le od zunaj počes-
no obirajo.

Pravijo, da na dan sezanskega
semnja hodijo nekatera nabrežinska
dekleta v Sezano s svojimi ljubčki
in belimi nageljčki v laséh, ter se po
vlaklu prav imenitno »ženijo«. Najbr-
že hodijo v Sezano nedolžnost pro-
dajat, ker so sramežljivost že davno
zapile. (No vse, nekatere pa res. —
Ur. Čuka.)

Pravijo, da Čuk vedno iztiče po
Postojni. Pa to ni res. V krojačnico
na Corso V. E. ni še nobenkrat klju-
na vtaknil, da bi tam slišal, kako
znajo naše vrle slovenske šivilje pre-
pevati »Mimosa, Mimosa«, kadar
vstopi kak orožnik ali pa financar v
delavnico. Gotovo pa storijo to »holo
per l'interesse, perchè sono belle e
simpatiche«.

Pravijo, da se oseško pevsko druš-
tvo uči peti rakovo koračnico, da
priredi narodno tekmo dne 32. maja.

Pravijo, da bo Italija proglasila po-
litični okraj Osek za samostojno dr-
žavo, ker je na sredi sveta.

Pravijo, da so v Stanjelu štirjo kro-
jači bili, — vsi so radi sladko vince
pili — a ko brez lire se vinca ni več
vdobilo — neali so v Gorico in v
Vipavo motovilo.

Pravijo, da se neki krojač v Koz-
manih poroči, a svoje neveste še nič
vprašal ni, če ona ga mara ali ne,
pa že to okrog govoriti gré.

Pravijo, da ima Pepca Jožefa rada,
zato mu kuha kofe iz zaljubljenih pi-
sem drugih fantov, ker drugače ne
gre.

Vojaško pismo.

IZ TURINA.

Turin, 10. maja 1923.

V cvetočem majniku pošiljamo slovenski fantje letnika 1903 prideleni k avtomobilistom v Turinu tople pozdrave vsem prijateljem, fantom in dekletam v nepozabljeno domovino, kateri ostanemo zvesti vedno.

Kličeno: Na svidenje za prihodnjo trgatav.

Gotard Zavadlau, Franc Brisko, Standrež; Zorč Anton, Gabrije-Miren; Mladovan Andrej, Ozeljčan; Zimič Alojz, Plavec; Kodrič Miroslav, Bilje; Cigoj Anton, Sturje; Čuk Leopold, Črni Vrh nad Idrijo; Jablansček Anton, Jablanice-Komen; Budal Alojz, Komen; Čoha Andrej, Lokavec-Ajdovščina; Zajc Rafael, Gorica in drugi.

POZDRAV »PASTASU«
TARJEV.

Tople pozdrave pošiljamo slovenski fantje od 19. Reg. Art. da Camp. 8 Batt. iz Lucca vsem bralcem in bralkam, sorodnikom in sorodnicam, prijateljem in prijateljicam, fantom in dekletom, očetam in materam, ki se nahajate v Julijski Beračiji.

Podpisani: Čero Janko iz Prapetna pri Št. Viškigori; Čufer Franc iz Buk. Vrha; Rijavec Janez iz Dol. Tribušce; Kofol Jožef iz Lase; Kapel Ivan iz Šempetra; Čvek Viktor, Kneža; Sferko Franc iz Istre; Matie Anton iz Istre; Balkovič Ivan iz Istre; Tamie Anton, Gorica; Filipčič Ivan, Gorica; Novak Alojzij, Gorica; Sučič Anton, Gorica; Štok Pavel iz Dutovlj; Štanta Franc iz Mirna pri Gorici; Kosmač Anton iz Spod. Idrije.

ZENITBENA PONUDBA.

Zelo sveža pupa želi znanja z elegantnim mladeničem v svrhu takojšnje poroke. Mora biti velik pa ne močan, mora imeti rdeče lase, črne brke brez brade in zeleno gledajoče oči. Ne sme biti žganjepivec. Podpisana je zelo ljubke zunanosti in zelo inteligentna. Desna noga je malo daljša od leve. Z enim očesom malo škili, kar jo dela še bolj prikupljivo. Za do to ima lep značaj in široko srce. Stanuje v neki »groti« blizu Soče, ker ljubi naravo in romantiko. Mladeniči ne izgubljajte prilike, ker dandanes je težko dobiti pridno, pošteno in zvesto družico. Kdor si hoče splesti gnezdece za stara leta, naj pošlje le resno ponudbo pod »Sonce«, seveda s sliko, na upravo graščine tam nekje pri »Sintarju«.

POLENTA BEIM FUSS!

Bilo je v letu 1848. Nemščina je bila tedaj pri nas hudo v čišli in narodne straže, takozvani »nacionali« so stali s puško v roki ob Soči na straži doli do Krmna in dalje... Neki Furlan, Pepo po imenu je tudi stal na straži dolgo, dolgo, da je njegovo mater že začelo skrbeti, ali ni morebiti revež že lačen.

Skuhala mu je polento, ter se napotila ž njo, da okrepča sina, stoječega na straži. Ni bila daleč od njega, ko jo je sin zagledal, tudi polenta mu je že zadušala. Kaj narediti? Stroga je vojaška postava: — ne pusti, ko stopiš na straži nikogar do sebe!! Toda Pepo si je znal pomagati. Ko je prišla mati na deset korakov, je izdal sledeče, kratko, vojaško povelje: »Polenta, beim Fuss, la mari, kehrt euch!« Dobro kosilo je imelo dober učinek. Pepo je držal službo naprej.

Pravijo.

Pravijo, da na Slapu zelo želijo nekateri cerkveni orgel, a radi pomanjkanja denarja, jim modri Čuk na palci svetuje počakati prihodnje spomladi, ko bo vrbje sočno in valuta bolj primerna.

Pravijo, da so nekateri Tomajski fantje sklenili zastražiti »punce« v Košacu, zato, da bi jih Smarci ne ukradli.

Pravijo, da imajo Tomajci svojega dohtarja, ki ima odprto kanchjo pri Pirčevih.

Pravijo, da so Podlanišarji tako štedljivi, da vsi skupaj zložijo za enega Čuka, ki potem roma od luče do luče, dokler se ne postara.

Pravijo, da so dejala dekleta iz Vrabič, da jih ne bo več v Št. Vid, ker jih je enkrat za norca imelo, če tudi hudiča naredijo.

Pravijo, da so Podjelovski berači napovedali stavko, ker dobijo premalo milodarov in jim ne zadostuje za »šnops«.

Pravijo, da bo Podjelovski pometat odpovedal službo, ker po trgu leži premalo čikov od cigar.

Pravijo, da je v Cadrju strogo prepovedano peti slovensko, ker to žali fantje z juga in novopečene signornice od »puščute«.

Pravijo, da je v Cadrju tudi neka sova, ki se je našopirila s »račjim perjem«.

Pravijo, da so se gorjanski zvonovi zato razpočili, ker jih ni vlival Čuk.

Pravijo, da je v Gorjanskem pomanjkanje fantov, zato pa mora imeti vsak fant po dve dekleti.

Pravijo, da sta se dve »bahnic« v Gorjanskem tako hudo sprle, da je bilo še Čuka sram, ko jih je videl in slišal.

Pravijo, da gospodične rade hodijo na postajo Monte Freddo, ker so tam srečkani in zabavni uslužbenci.

Pravijo, da bodo na Premu ustas novili pevsko in plesno društvo.

Pravijo, da tisto dekle, ki hoče fejsť fanta dobiti, mora v Bitinje priti.

Pravijo v Idriji, da se je v gasi upeljala nova moda, po lestvi vasovati. Bajje jo prakticirajo dijaki.

Pravijo, da so se mereške gospodične za Urbanovo ograjo menile, da bi se rade oženile, če bi le koga dobile.

Pravijo, da se je vršil na Ajševici tangoples; prva diploma je pri »bajti« ostala. Franc, kje jo imaš, pa jo mal pokaži!

Pravijo, da bodo za drugo leto sezidali »katedralo« v Lozah pri Il. Bistrici zato, ker se je letos za Križev četrtak skazalo, kako zanimanje je v Lozah za romanje. Vse je bilo, tudi Čuk, samo godcev ni bilo.

Pravijo, da nekateri Solkanci hodijo na Lokve jest domač šalim, ker so veliki porcijoni. Na potne srago, ki jih pri tem pretakajo, ne računajo.

Pravijo, da okar je Čuk malo pokukal na našo stransko Planino, pri manjkajo izvodih Čuka na palci vsem ajdovskim trgovcem — ker planinska dekleta vsako nedeljo z vso vneto ljubeznijo pohitijo v Ajdovščino, vsaka po svojega Čuka.

Pravijo, da pripravljajo v Studenu izredno veliko materijala za »Čuka«. Gospod z rdečo »kravato« je že kupil dvokolnico, da popelje slovesno ves ta materijal v Gorico.

Josip Kerševani

mehantik in puškar

v Gorici, Stolni trg 9, desno.

Zaloga raznih živalnih in kmetijskih strojev, dvokoles, pušk in samokresov, ter vseh posameznih delov, spadajočih v mehanično in puškarsko stroko. Strokovni, brezplačen pouk v umetnem vezanju in krpanju.

Lastna delavnica in popravilnica, Stolni trg 5.

Poniklanje in lakiranje v vsaki barvi. Priporočam vsakemu Original Mumlhos živalne stroje, ker so najbolj zanesljivi, za to jamčim 15 let.

GORICA BRUNO SAUNIG GORICA
Via Carducci 7 v hiši gur. ljudske posojilnice, Via Carducci 7

usje, nadplati, podplati, čevljarske, sedlarske potrebščine.

Urv, biči, bičevniki, masti, ličila, barvila.

Sveče, vesek, kadla.

Kupuje čebelni vosek po najvišjih dnevnih cenah. Tovarniška zaloga podpetnikov PIRELLI na debelo.

Podružnica v Solkanu.

Pozor na najstarejšo goriško zalogo pohištva!

Prodajam pohištvo po zelo nizkih cenah, in sicer:

Omare	od 200 L. navzgor
Posteljname	90 " "
Vzmeti	70 " "
Žimnice	60 " "
Spalne sobe	800 " "

Velika izbira kompletnih spalnic najelegantnejših in priprostih z železnimi posteljniki.

Z obilen obisk se priporoča

Ant. Breščak, največja zaloga pohištva na Goriškem z lastno delavnico v Gorici, Via Carducci 14 (prej Gosposka ulica) in Via C. Favetti 3.

Prodana se DVA KAMIJONA

tritonski „SAURER“
in pettonski „FIAT“

oba v dobrem stanju. — — —
Natančnejša pojasnila pri
Občnem konsumnem društvu v Idriji.

LISTNICA.

Slivje. Nič ne bo, v verzih zloženo, dobro narajeno, a je še prešlabo bilo, da se je v koš prevrnilo. — Dolina. Malo v list, malo v koš — tako je prav! — Njivice, gospodične in ples, tega smo že siti zares. — Tolmin. Ne vemo, kaj mislite, če bi znali, bi se morda za glavo držali. — Orehek. Ples in druge stvari, za nas to razumljivo ni, pošljite nam še kaj, a bolj razložite vsaj! — Peter Matujurac. Kod pa ti hodiš? Ah ti je zmaujkalo sape? Oglasi se šel Pozdrave! — Cezsoča. Tri je bratje — predolg jezik, ki laže — kdo ima dolgega se še izkaže. V koš. — Ternovce. Nabrežina ima dobra vina, če ima republiko pa ne vemo, Mussolini bi jo razpustil. — Log pod Mangartom. Lepa frizura in kurnik za nič, je raca, je kura, al kakšen drug ptič? Mi smo v koš vrgli. — Kamnje. Društvo kamenjskih stricov mislite ustanoviti, potem pa morate v resnici za nič biti. — Livške dekleta, bla se bojijo pred oltar, pod kor jih pa tudi ne pustite nikar. — Tribuša. Ki koža mu mar je, pusti naj Lokvarje! — Staroselo. Za nič da je cerkveni zbor če lažeš se, si »gvišno« nor. — Lože. Dekle, ki roma po noči sama, mora biti pa res posebna dama. — Hruševje. Korenova kolajna za župana — ali morda ni preveč ta slana? — Na Parnusu v Faystovi kuhinji. Kar pišete, nam res vgaja, včasih zona nas obdaja, ne moremo se odločiti in v listu našim priobčiti. — Bilje. Voz, možiček in »šlaškon«, čudna zgodba za božji »slon«, ker mož ne bo več utavljjal na ta način voza skrivnost naj se za enkrat zavozlja. — Rihemberk. Malo drugačno, če bi bilo, bi v listu prostor dobilo. — Palčje. Star dovtip, ki ga je Čuk pobral in v svojo obleko dal, Le berite in se ne jezite! — Bukovica. Nas zanima premalo, zato pa bo v košu ležalo. — Budanje. Vi pravite tako o štanijskih dekletih, da hudo, je zanje, po fante v Budanje gredo. Je res vse to? — Idrija. Boginja lepote ste dobili — si eno izjemo dovolili. — Bilje. Kogar trebih boli, naj si žene ne dobi, potem ga bo bolela še glava, ta bo šele ta prava. — Plava. Slabo napisano — v koš obsojeno. — Carrissimo. Gračje, no pošto tuta štampare. Teo Čuk sul pansa. — Staroselo. Pri čas imate gospodične in ne deklet, ta je res vredna, da gre med svet. In da so odprte glave zelo, kar da zijajo široko. — Strmi Breg. Poštar, ki pisma bere, naj se sam opere. — Stomaž. Dekleta za plesom žalujejo, to nič čudnega ni, naj se pa drugič vsaka bolj zavrti. — Barkovlje. Enega biksajo doma, drugi gre varovat mrtvega, v Konstovljah pa dekle, ki je dene nogavice v lasé, a pete nosi visoke — novicam poklone globoke! — Anžovo. Trgovci in ples — novice zares — so te duhovite — se v koš pošijte! — Raibidnica. Očala mi kupite, potem mi spet pošijte! — Velike Žablje. Tam jih kaj dobijo. — Kozana. Novica žabe z zajcem lovijo — bogve, če prezaspana. — Sentviška gora nergati mora. — Hudajužna. Tole kosilo ne bo prostora dobilo. — Dornberg. Povemo vam v lice: preslabe novice. — Scalo Centrale. Imate satiro in humor, še pošijte! — Trnje. Brez podpisa je laž — ne boš nas, Blaž! — Vipolže. — Vsaka svinjarija ni novica, vsak list ni gnojnica. — Vipolže. — Isto. — Hrušče. Sladko vince in druge stvari, v koš je zleto lo, naj se ohladi! — Planina pri Vipavi. V koš! — Srednje. Spegle kupite, zopet pošijte! — Postojna. Ko bo ste zopet poslal, priložite »kanočale«. — Padrič. »Pustimo mladenke, saj so Slovenke. — Vrh. Pesmico priredimo, se je ne bojimo. — Brusovje. Bolje napišite, razmere orišite! — Rožna dolina. Preveč domače, priobčili bi inače. — Brestovica. Pisanje in slika,

oboje me mika, da bi vam dal tolažilo, ki bi malo ne bilo. — Harije. Pustimo to, da manj šuma bo. — Merezige. V koš! — Malo Lazno. Nič. V koš. — Prem. Isto. — Solkan. Prav isto.

Med. Univ.
Dr. RADO SPILIGOJ
se je preselil v
Via Mameli
(Via Scuole) št. 8,
tik stare gimnazije,
ter ordinuje za kirurgijo, porodništvo in ženske bolezni od 9 - 11 in 2 - 3.

Učenka

se sprejme v trgovino z mešaninim blagom. — Več se izve v trgovini M. BRUS, v Sp. Idriji.

Restavracija Central

v Gorici, Corso Gius. Verdi 32.
Zbirališče meščanov in deželanov.

Za obilen obisk se priporoča

JOSIPINA PODGORNIK,
restavraterka.

FOTOGRAF JORDAN OBLAK
Gorica, ulica XXIV Maglio 16
(prej Tre R6)

priporoča svoj fotografski, umetniški atelje.

Na željo pride slikati tudi na dom. Povečuje in zmanjšuje vsakovrstne fotografije. Izvršuje fotografije za potne legitimacije v eni uri.

POSLANO*).

Ajševica, 18. maja.

V naši bližini na Mandriji živi buržuaj Čalčut. On dela po dnevu in po noči. Po dnevi se vrti in se cinga na šubli; po noči pa hodi pit kri ljudem. Pred par tedni je Čalčut imel vojsko z boljševikom ob Kronberski meji; Čalčut je izgubil vojno; od takrat je ratou šaldu mičkin anu črn anu gre u gohu.

Čalčut je kriv, da sta šla z dela bivši policaj in še en drug mladenič!! Po domače se kliče Čalčut takole: št le cu ou.

Na Sv. Stefan bo imel Čalčut svoj god. Takrat mu že podarimo nekaj, da se napije Castitala mu bo pa samo »Sova ni pal'ci.«

P. V.

*) Za tole vschino odgovarja dopisnik sam. Uredništvo le toliko kolikor zahteva tiskovni zakon. — Ur.

Tovarna sodovke
Brata Cossovel
Gorica, Viale 24 maggio N. 19
najboljši izdelek.

Zaloga piva „ADRIA“

Priznano najboljšo pivo v Julijski Benečiji. Zaloga v Gorici, Via Silvio Pellico št. 10.

Za obilna naročila od strani gosp. gostilničarjev se priporoča
Franc Berzellini
zalogatelj.

Mobilije domači in inozenski izdelki.

NAJNOVEJSI VZORCI. STALNO DOHAJANJE

O. BERNT,

Gorica, Piazza della Vittoria (na Travniku) šte. 21. Telefon šte. 66. Poročne in jedilne sobe, pohištvo, železni in medeni posteljnaki, omarice in ograde za predsobe; sprejemnice, garniture »Club« in navadne mobilije, za urade v ameriškem slogu in navadne stolice in naslonjači v veliki izbiri, mizice, popolne pisarne, vozički za otroke, divani, žimnice, vzmeti (šušte) itd.

Popolna oprema restavracij, uradov in zavodov.

POSEBNI POPUSTI ZA PREPRODAJALCE.

Sprejemajo se vsakovrstna naročila za pohištvo in zagotavlja točno in prvovrstno napravljeno blago.

Zapomnite si:

Fotograf JERKIČ

ima svoje odlikovano podjetje v Vrtni ulici (Corso Verdi) št. 36 v vilici na dvorišču.

Podružnica

LJUBLJANSKE KREDITNE BANKE
v Gorici, Corso Verdi „Trgovski Dom“

Telef. št. 50.

Brzjavni naslov: LJUBLJANSKA BANKA

Delniška glavica S H S kron

80 milijonov

Rezerva S H S kron

64 milijonov

Centrala: LJUBLJANA

Podružnice: Brežice, Kranj, Melkovič, Celje, Maribor, Novi Sad, Ptuj, Sarajvo, Spill, Trst

Obrestuje vloge na knjižice do 4 1/2% Na daljšo odpoved vezane vloge po dogovoru.

Nakazila in plačila v jugoslavijo in inozemstvo sploh.

Nakup in prodaja vsakovrstnega tujega denarja.

Izvršuje: vse v bančno stroko spadajoče posle najkulantnejše.

Uradne ure za občinstvo 8 1/2, do 12 in od 3 do 5.

Ob sobotah pop., ob nedeljah in praznikih se ne utaduje.

Meščani!

Okoličani!

Naznanja se, da se je otvorila v večjih in prenovljenih prostorih staroznana

Restavracija pri Črnem Orlu

Gorica, via S. Giovanni 6.

Točijo se pristna briška in vipavska vina ter izvrstni kraški teran.

Postrežba točna. Domača kuhinja.

Sobe za potnike. — Dvorana za zborovanje.

Toplo se priporoča sl. občinstvu

lastnik **IVAN FIEGL**

Odlikovana goriška čevljarna
D' Osvaldo Henrik

zapriseženi sodni izvedenc.

CENTRALA:

Via Mazzini 17

Gorica

Telefon 115

PODRUŽNICA:

Corso Verdi 13

Velika izbira elegantnih čevljev za moške, ženske in otroke — Sprejema vsakovrstna popravila